

Kirke, der er St. Katharine Kirke og Kloster i Ribe, som i Fjor blev omtalt af det ærede Medlem fra Ribe (Brorsen), og der er mange andre.

I denne Sammenhæng kan jeg maaske omtale det af det ærede Medlem fra Nørresundby (Nørgaard) fremsatte Spørgsmaal om den residerende Kapellan i Nørresundby eller, som det vel egentlig hedder, i Nørresundby-Hvorup. Der vil jo dertil kræves noget Tilskud paa Finansloven. Det var nemlig bestemt, at der af Sognepræstembedet skulde henlægges til dette Kapellani 1,500 Kr. om Aaret. Imidlertid kom der en Enkepensionsbyrde paa Embedet, og Præsten fik da Tilladelse til at trække de 800 Kr. dertil fra de 1,500 Kr., saaledes at der nu kun henlægges 700 Kr. aarlig til Kapellaniet. Til Begyndelsesløn, Bolig og Befordringsgodtgørelse til en saadan residerende Kapellan vil der imidlertid udkræves 2,500 Kr. om Aaret, nemlig 2,000 Kr. i Løn, 400 Kr. for Bolig og 100 Kr. i Befordringsgodtgørelse. Deraf har man altsaa kun 700 Kr., og der vil saaledes kræves et aarligt Tilskud af 1,800 Kr. Men dernæst kommer saa Spørgsmaalet: Har vi Manden, som vi kan ansætte deroppe? Som jeg sagde før, staar 12—13 residerende Kapellanier og Kaldskapellanier ledige, som vi ikke kan faa besat. Man maatte jo i hvert Fald først være sikker paa at have en Mand, som kunde ansættes i dette Embede, hvis det skulde oprettes. At dette for øvrigt maaske er et af de Steder, hvor der er allermost Trang, indrømmer jeg det ærede Medlem. Der er jo 8,000—9,000 Mennesker; det er en Købstad med Landsogn og Aneks, og der sidder en Præst, som er svagelig, med en Medhjælper. Kunde det ærede Medlem hjælpe til at paapege Manden, er det derfor en Sag, jeg ikke skal stille mig afvisende overfor, en Sag, som man altsaa kan forhandle nærmere om.

Der blev i Fjor her i Tinget forhandlet om Præstegaardsjordernes Salg, og jeg udtalte mig den Gang noget udførligere om den Stilling, man tog til dette Spørgsmaal i Kultusministeriet. Jeg skal i Aar tilføje, at paa Grund af den nu i Kraft traadte Præstelønningslov, hvorved Præsterne jo egentlig kommer paa fast Lønning, saa at Jorden ikke kommer til at interessere dem saa meget som efter den gamle Lønningsmaade, hvorunder de ved at drive deres Jord undertiden — hvis de var dygtige Landmænd — kunde naa op til en ret høj Løn — ganske vist ogsaa omvendt undertiden kunde drive Lønnen

ned til det allerringeste, fordi de ikke forstod at drive Jorden —, at der paa Grund af dette er blevet et ligefrem Kapløb mellem Danmarks Præster for at komme af med Jorden. Der har vist neppe i Kultusministeriet nogen Sinde tidligere været saa mange Andragender om at faa solgt Præstegaardsjord, som der indkommer nu. Jeg kan godt sige, at der ikke gaar en Uge, uden at der indsendes flere Andragender om at faa Lov til at sælge Præstegaardsjord. Jeg kunde derfor i høj Grad ønske, at man snart maatte faa en Udtalelse eller Betænkning fra den Landbokommission, som er nedsat, og som bl. a. ogsaa har den Opgave at undersøge, hvorledes man bør forholde sig med Salg af Præstegaardsjorder. Spørgsmaalet er ved at blive brændende, og det volder mange Kvaler og Vanskeligheder under Forhandlingerne med Præsterne. Der blev af det ærede Medlem fra Næstved (Andreasen) fremdraget et saadant Tilfælde, nemlig Spørgsmaalet om Salg af Præstegaardsjorden i Fensmark-Rislev Pastorat. Jeg skal ligesom det ærede Medlem beklage den Udgang, den Form, som Sagen fik. Der var her det særlige Forhold, at Præsten sad efter den gamle Ordning, og i saadanne Tilfælde gaar jeg stadig ud fra, at en Præst ikke er interesseret paa samme Maade i hurtigst muligt at komme af med Jorden som en Præst, der er undergivet den nye Lønningslov. Tiden var nu gaaet til langt hen paa Foraaret, og Mandens Forpagningskontrakt var uden hans Skyld udløbet ved, at en tidligere Forpagter var fraflyttet Egnen. Det gjaldt nu om at faa paabegyndt Foraarsarbejderne, og han anmodede derfor om Tilladelse til at sælge Jorden til en Naboherregaard, som havde givet ret godt Bud. Jeg sagde til Manden, om han ikke vilde forsøge, om det var muligt at faa Jorden solgt paa anden Maade. Selv kunde han ikke drive den, ogsaa af den Grund, at der ikke fandtes de nødvendige Bygninger; desuden laa Jorden, saa vidt jeg ved, noget borte fra Præstegaarden. Jeg bad, som sagt, vedkommende Præst om at forsøge herpaa — særlig laa der som Nabo til Præstegaardsjorden 3 Husmandsbrug eller Smaaparceller, for hvilke man, efter Tegningerne at dømme, skulde tro, at Jorden vilde være meget bekvem til overtage. Jeg gik selvfølgelig ud fra, at han gjorde sig al mulig Umage, at han ogsaa forhandlede med Sogneraadet og Menighedsraadet, saaledes som Loven byder, men bagefter har jeg faaet at vide, at det ikke skete. Han